

MANUAL DE DEZVRĂJIRE

Cartea 2

Scoaterea dracilor, dezlegarea de vrăji și idoli

Eliberarea de satana ascuns în idealuri și închipuiri sfinte.
„Cum se prăbușesc idolii care ne țin departe de Dumnezeu.”

Editura Dharana
București
2026

„Aha, aici moare Lucifer. Slavă Ție Doamne, că-l iei de pe mine.”

„E bine, Doamne... este foarte bine. Și niciodată n-a fost altfel.” *Aici este toată puterea omului: în interpretare. Nu în controlul lumii, ci în modul în care o numește.* Există o logică duală și una non-duală, iar ambele sunt adevărate în același timp, coexistând și completându-se una pe alta în taina Vieții. În planul dual, vedem bine și rău, sus și jos, lumină și întuneric - iar toate par să se contradică. Dar în planul non-dual, toate acestea se unesc într-un singur adevăr: totul este bine. Nu există nimic de comparat, nimic de judecat, nimic de ales. În esență, nu există „mai bun” sau „mai rău”, ci doar expresii diferite ale aceleiași Iubiri divine. *Fiecare clipă, fiecare faptă, fiecare om exprimă, într-un mod tainic, iubirea și voia Absolutului.* Nu noi hotărâm mersul lucrurilor; numai El lucrează prin noi, după planul Lui desăvârșit. Uneori credem că acționăm singuri, dar nu știm niciodată cu adevărat când suntem noi și când este El. Pentru că, în adânc, nu există o despărțire între noi și El - ci doar o singură Conștiință care se trăiește prin infinite forme pe care le numim „eu”. Tot ce există se desfășoară pe două niveluri simultane. În planul minții omezești, trăim într-o lume duală: zi și noapte, viață și moarte, durere și bucurie. Mintea are nevoie de aceste opoziții pentru a înțelege, pentru a numi și a experimenta. Dar dincolo de acest plan există o altă perspectivă, cea non-duală - aceea a lui Dumnezeu, a Vieții care le cuprinde pe toate fără să le judece. Din punctul de vedere al Divinului, binele și răul nu se exclud, ci se sprijină reciproc, se balansează, se compensează. Ele sunt două fețe ale aceleiași lucrări, două polarități prin care Iubirea se manifestă în lume. De aceea, nu există nimic „mai bine” sau „mai rău”. Ceea ce pare dureros în planul dual este desăvârșit în planul non-dual. Ceea ce ni se pare o pierdere este, de fapt, o formă a salvării. Totul este pe dos. Dar în ochii omului, totul este fragmentat; în ochii lui Dumnezeu, totul este întreg. Când spui „totul este bine”, nu negi suferința, ci o vezi cu ochii Spiritului, care știe că și ea face parte din iubire. Aceasta este marea taină: că nimic nu se petrece în afara Lui. Că El acționează prin tot ce este - prin bucurie și prin durere, prin reușită și prin eșec, prin oameni drepecți și prin oameni rătăciți și nebuni sau răi. În realitate, nimeni nu poate acționa în afara planului divin. Pentru că nu există nimic în lumea acesta care să nu fie El. Dar pentru ca libertatea omului să fie reală, Viața îi dă senzația de alegere, îi lasă iluzia că el hotărăște. De aceea uneori simțim că „eu am făcut”, iar alteori, în tăcere, știm că am fost conduși. Când omul este dominat de ego, el trăiește în planul dual, unde spune „asta este bine”, „asta este rău”. Când se deschide spre conștiința non-duală, el simte că totul este o singură curgere și că nimic nu poate fi în afara Iubirii. În acea clipă, nu mai știe dacă acționează el sau Dumnezeu, pentru că distincția dispare. El devine unealta prin care Viața însăși se exprimă. Aceasta este desăvârșirea: să recunoști că totul este bine

chiar și atunci când nu pare, că totul este Iubire chiar și când doare, și că tot ce se întâmplă este lucrarea Lui prin noi - neînțeleasă de minte, dar perfectă în taina Ei. Această învățătură vorbește despre două niveluri ale realității pe care le trăim simultan, chiar dacă nu suntem mereu conștienți de ele. În planul dual - cel în care trăiește mintea - totul pare împărțit: există bine și rău, corect și greșit, lumină și întuneric. Aici funcționăm prin comparație, alegem, judecăm, aprobăm sau respingem. Mintea are nevoie de opoziții pentru a înțelege, pentru că ea gândește doar în contrast. Este lumea formelor, a mișcării, a alegerii - o lume în care totul pare să se contradică. Dar dincolo de acest plan există o perspectivă mai înaltă, non-duală, cea a Spiritului. Acolo, totul se unește într-o singură vedere: nu mai există „bine” și „rău”, ci doar experiențe prin care iubirea divină se manifestă în feluri diferite. Ceea ce omul numește suferință sau nedreptate nu este, în această privire, decât o lucrare a Vieții care împlinește un rost ascuns. Nimic nu este împotriva noastră, totul ne slujește - chiar și ceea ce ne pare contrar. Acolo nu mai este nevoie de alegere, pentru că totul este deja inclus în întreg. A spune că ambele logici coexistă înseamnă a recunoaște că lumea în care trăim este dublă: una aparentă și una invizibilă. În aparență, lucrurile se exclud: nu poți fi și în lumină, și în întuneric. În esență, însă, ambele provin din aceeași sursă. Așa cum ziua și noaptea se succed, dar fac parte din aceeași viață a pământului, tot așa binele și răul, pierderea și câștigul, durerea și bucuria sunt mișcări ale aceleiași Iubiri infinite. Această înțelegere aduce pacea: pentru că nu mai trebuie să alegi între extreme. Poți trăi în lume, dar fără să fii prins de ea. Poți acționa, dar fără să crezi că ești autorul absolut al faptelor tale. Poți suferi, dar fără să te mai simți pedepsit. Când înțelegi că nu există o despărțire reală între tine și Dumnezeu, între „eu” și „El”, începi să trăiești altfel - cu blândețe, cu încredere, cu smerenie. Atunci vezi că viața nu este o luptă între contrarii, ci o armonie a contrariilor. *Că nu tu faci, ci Divinul acționează prin tine. Că nu tu hotărăști, ci voia Lui te poartă chiar și atunci când crezi că mergi singur.* Și de aceea, în planul cel mai adânc, nu există greșeală. Există doar iubirea care se recunoaște prin toate formele - prin bine și rău, prin om și Dumnezeu, prin fiecare respirație care, de fapt, este una singură. Această idee atinge una dintre cele mai adânci înțelegeri ale existenței: faptul că realitatea se desfășoară pe două planuri care nu se exclud, ci se conțin reciproc. În planul vizibil, mintea umană percepe lumea prin contrast. Ea are nevoie de opoziții pentru a se orienta - fără sus și jos, nu ar exista direcție; fără bine și rău, nu ar exista discernământ. Aceasta este logica duală: legea care guvernează lumea manifestată, unde totul se naște, moare, se schimbă, se compară și se măsoară. Dar dincolo de acest plan există o altă dimensiune, tăcută și vastă - planul non-dual, privirea conștiinței pure. Acolo nu mai există polaritate, ci unitate. Acolo nu se mai spune „acesta este bun, acela este rău”, pentru că totul este recunoscut ca parte din aceeași Iubire. Din această perspectivă, binele și răul nu sunt dușmani, ci forțe complementare care se împletesc ca firul de mărțișor pentru a menține echilibrul întregului. Lumina nu ar avea sens fără întuneric, iar bucuria nu ar exista fără

durere. A înțelege că ambele logici sunt adevărate înseamnă a trăi cu ochii deschiși în ambele lumi. Nu poți nega planul dual - el este scena pe care se desfășoară viața ta omenească. Dar nici nu poți ignora planul non-dual - el este fundalul etern care susține totul. Minte aparține primei lumi, sufletul celei de-a doua. Când trăiești doar prin minte, totul devine o luptă: cauți binele, respingi răul, te zbați între ce vrei și ce nu vrei. Dar când conștiința ta se trezește, începi să vezi că și lupta face parte din perfecțiune. Că nu trebuie să elimini răul, ci să-l înțelegi ca pe o parte a drumului. Această înțelegere nu anulează discernământul, ci îl transfigurează. Nu înseamnă că binele și răul devin același lucru în sens moral, ci că amândouă slujesc aceluiași scop: trezirea omului. Binele te mângâie, răul te trezește. Bucuria te deschide, durerea te goleşte. Și amândouă, împreună, te duc către iubire. Din această privire, viața nu mai este împărțită, ci fluidă. Nu mai este un câmp de luptă, ci un dans între contrariile care se susțin reciproc. Când omul spune „totul este bine”, nu negă suferința, ci o include. El nu se preface că nu doare, ci recunoaște că durerea are un sens și un rost. Că este o expresie a ordinii divine, chiar dacă mintea nu o poate înțelege. În acel moment, omul nu mai trăiește ca o victimă a lumii, ci ca un participant conștient la lucrarea lui Dumnezeu. Nu mai întrebă „de ce mi se întâmplă asta?”, ci spune „Doamne, arată-mi ce vrei să învăț prin asta.” Adevărata pace apare când nu te mai simți separat de Dumnezeu. Când înțelegi că nu există două voințe - a ta și a Lui - ci una singură care se exprimă prin forme diferite și infinite. Că uneori pare că acționezi tu, alteori pare că El acționează, dar de fapt nu există graniță între voi. „Eu” și „El” sunt doar două fețe ale aceleiași conștiințe care se recunoaște prin experiență. Aici dispăre iluzia controlului. Nu mai simți nevoia să dirijezi viața, pentru că știi că viața se dirijează singură. Aceasta este starea în care omul încetează să mai fie „autorul” faptelor sale și devine instrumentul prin care curge lucrarea divină. Nu mai spune „eu am făcut”, ci „s-a făcut prin mine”. Nu mai spune „eu am decis”, ci „viața a ales prin mine”. În această trăire, totul devine ușor, pentru că dispăre efortul de a menține o identitate separată. Este ca și cum valul ar recunoaște că nu se poate mișca fără ocean - și atunci, pentru prima dată, se lasă purtat. Această recunoaștere a non-dualității nu ne face indiferenți față de lume, ci ne umple de compasiune. Pentru că, înțelegând că totul este una, nu mai putem urî. Cum să urăști o parte a aceluiași întreg din care faci parte? Mâna stângă poate urî mâna dreaptă? Cum să judeci pe cineva, dacă știi că și el este o expresie a lui Dumnezeu, aflată poate într-un alt stadiu de conștientă? Când vezi astfel, iubirea nu mai este o virtute, ci o consecință naturală a înțelegerii. Logica duală este necesară pentru viața în trup. Ea te ajută să alegi, să discerni, să te orientezi. Logica non-duală este necesară pentru viața în spirit. Ea te ajută să iubești, să accepți, să vezi unitatea. Adevărata maturitate spirituală nu este alegerea uneia și negarea celeilalte, ci trăirea lor simultană. Să fii în lume, dar nu din lume. Să acționezi, dar fără atașament. Să judeci faptele, dar să nu condamni omul. Să vezi diferențele, dar să simți unitatea. Când ajungi să trăiești în ambele planuri, nu mai există contradicție între tine și via-

țã. Înțelegi cã fiecare lucru are rostul lui, chiar și haosul. Cã fiecare om joacã un rol în planul divin, chiar dacã nu-l cunoaște. Cã tot ce se întâmplã este o manifestare a Iubirii în mișcare. Și atunci, în loc sã te temi de ce urmeazã, te închini în tãcere: „Facã-se voia Ta, cãci ea este întotdeauna bunã.” Aceasta este esența: în planul dual, totul pare împãrțit; în planul non-dual, totul este una. Noi trãim în amãndouã. În minte, vedem diferențe. În inimã, simțim unitatea. În trup, suntem muritori. În spirit, suntem veșnici. Când aceste douã priviri se împacã în tine, încetezi sã mai oscilezi între fricã și credință. Începi sã trãiești în armonia tainicã a Vieții, știind cã totul - absolut totul - este iubirea lui Dumnezeu în diferite forme de exprimare. Existã o tainã a existenței pe care mintea omului o înțelege doar atunci când înceteazã sã o desfacã în bucãți: aceea cã totul are douã fețe - una dualã, vãzută, și una non-dualã, ascunsã - și ambele sunt adevãrate în același timp. În lumea noastrã, mintea percepe prin contrast: existã luminã și întuneric, sus și jos, bucurie și durere, viață și moarte. Fiecare polaritate își are rostul ei. Dualitatea nu este o greșealã, ci instrumentul prin care Divinul se face vizibil. Prin opoziție, prin mișcare, prin tensiune, se naște experiența. Fãrã noapte, ziua nu ar fi recunoscutã; fãrã tristețe, nu am ști ce este bucuria. Aceasta este logica dualã - logica lumii materiale, a minții care analizeazã și comparã. Ea ne ajutã sã discernem, sã alegem, sã ne formãm judecãți, sã învățãm prin contrast. Dar dincolo de ea existã o altã ordine, o privire mai vastã: logica non-dualã. Ea aparține Spiritului, nu minții. În aceastã logicã, contrariile nu se exclud, ci se unesc. Lumina și întunericul nu mai sunt dușmani, ci complementare. Binele și rãul nu mai sunt opuse, ci expresii diferite ale aceleiași Iubiri divine care se manifestã sub forme variate, pentru a împlini un plan mai mare decãt putem înțelege. Când omul trãiește doar în logica dualã, viața pare o luptã continuã. Totul este împãrțit: oameni buni și oameni rãi, evenimente fericite și nenorociri, câștig și pierdere, virtute și pãcat. În acest plan, mintea trãiește din reacție - iubește ce îi place și respinge ce o doare. Dar în clipa în care se deschide cãtre o înțelegere mai adãncã, începe sã vadã cã dualitatea este doar suprafața lucrurilor. Dincolo de ea, totul se desfășoarã într-o unitate tainicã unde nimic nu se contrazice. În planul non-dual, totul este bine. Nu pentru cã totul este plãcut, ci pentru cã totul este potrivit. Chiar și ceea ce pare haos este parte dintr-o ordine perfectã, chiar și durerea este o formã a iubirii care ne modeleazã. În ochii minții, viața pare nedreaptã, dar în ochii Spiritului, totul este drept. Aici dispare judecata, pentru cã se vede sensul ascuns. Nu mai existã „mai bine” sau „mai rãu”, ci doar experiențe diferite prin care Divinul se descoperã pe sine în formele creației. Aceastã înțelegere nu anuleazã suferința umanã, ci o lumineazã. Nu-ți spune sã negi rãul, ci sã-l privești ca pe o parte a întregului. *Dacã se întâmplã îți aratã cã ai idealuri sfinte care trebuie distruse. Rãul este doar un semnalizator, și nu dispare pânã nu înfrângi idolii. Altfel, se multiplicã. Crește în insistență și putere.* Nu te îndeamnã sã devii nepãsãtor, ci sã fii împãcat. În logica non-dualã, nu mai lupti cu viața, ci curgi cu ea. Nu mai ceri sã se schimbe, ci o recunoști ca fiind deja perfectã în felul ei. Și aceastã recu-

noaștere nu vine din resemnare, ci din înțelegerea că Viața nu greșește niciodată. Când înțelegi că binele și răul sunt două fețe ale aceleiași lucrări, dispăre nevoia de a controla. Nu mai întrebi „de ce mi se întâmplă asta?”, ci spui „știu că și asta are rostul ei”. În locul revoltei, vine încrederea. În locul fricii, apare pacea. În locul dorinței de a repara lumea, apare dorința de a te deschide către ea. Omul care trăiește astfel nu mai este o frunză purtată de vânt, ci devine vântul însuși, conștient că fiecare mișcare este parte dintr-o respirație mai mare - respirația lui Dumnezeu. Dar pentru a ajunge aici, este nevoie de o schimbare de privire. Minte trebuie să înțeleagă că ea nu este centrul universului. Că există o inteligență mai mare care lucrează prin toate lucrurile. Că uneori pare că noi acționăm, alteori că El acționează, dar în adânc nu există separare între noi și El. Toate gesturile, toate deciziile, toate evenimentele se nasc din aceeași Conștiință care trăiește prin fiecare ființă. Noi credem că facem, dar de fapt suntem făcuți. Credem că alegem, dar de fapt suntem aleși. Când omul recunoaște această unitate, se eliberează de mândria și de vinovăția care îl chinuie. Înțelege că nu el este autorul absolut al faptelor sale, ci doar instrumentul prin care Divinul acționează. Atunci dispăre judecata - atât față de sine, cât și față de ceilalți. Nu mai poți condamna, pentru că știi că totul are un sens. Nu mai poți urî, pentru că vezi iubirea ascunsă în fiecare om, chiar și în cei care greșesc. Nu mai poți spune „asta este bun, asta este rău”, pentru că știi că amândoi joacă un rol în același plan divin. Aceasta este adevărata eliberare: să înțelegi că viața nu se opune ție, ci te modelează. Că nu trebuie să o învingi, ci să o înțelegi. Că nu trebuie să alegi între planul dual și cel non-dual, ci să le lași să coexiste în tine. Să acționezi în lume, dar cu conștiința unității. Să discerți, dar fără ură. Să lupti pentru bine, dar fără să vezi răul ca pe un dușman, ci ca pe o parte a drumului. A trăi în această dublă perspectivă este semnul maturității spirituale. În planul minții, te bucuri și suferi, greșești și înveți. În planul Spiritului, știi că totul este deja desăvârșit. Nu există contradicție între aceste planuri - doar armonie. Viața omului este o punte între ele. Minte spune „nu este bine”, Spiritul șoptește „eu sunt totul”. Când trăiești această unitate, lumea nu mai este un loc de teamă, ci un loc de revelație. Tot ce se întâmplă, oricât de greu ar părea, devine o formă prin care Absolutul îți vorbește. Când ești în bucurie, îți amintește că ești viu. Când ești în durere, îți amintește că nu ești doar trup. Când pierzi, îți arată ce nu ești. Când iubești, îți arată ce ești. În final, înțelegi că nu există nimic de judecat, nimic de comparat, nimic de ales. Că totul este expresia aceleiași Iubiri. Că Dumnezeu nu lucrează doar prin sfinți, ci și prin păcătoși. Nu doar prin lumină, ci și prin întuneric. Nu doar prin cei care înțeleg, ci și prin cei care nu știu încă. Totul este El, care se descoperă pe sine prin mii de forme, roluri, măști și povești. Și atunci, în tăcerea inimii, simți adevărul care nu mai are nevoie de cuvinte: că nu există doi, ci Unul. Că dualitatea este doar jocul prin care Unul se cunoaște pe Sine. Că în planul profund al Vieții, nu există despărțire între tine și Dumnezeu, între bine și rău, între „eu” și „El”. Există doar o singură Conștiință care se trăiește, se privește și se iubește pe sine prin toate lucrurile. Și în acel

moment, toate întrebările se topesc, iar tu spui, nu din credință, ci din trăire: „Da, totul este bine.” Concluzia esențială este că totul în viață se desfășoară între aceste două priviri: cea a minții, care vede separare și opoziție, și cea a Spiritului, care vede unitate și iubire. Cât timp omul rămâne prins în logica duală, el trăiește în tensiune. Se teme, judecă, alege, respinge, caută mereu să schimbe ceva. Vede binele și răul ca dușmani, succesul și eșecul ca poli opuși, viața și moartea ca sfârșituri. Dar în clipa în care începe să vadă cu ochii non-duali - ochii inimii - toate aceste opoziții se topesc într-o singură curgere. Totul devine o manifestare a aceluiași Adevăr, a aceleiași Iubiri fără sfârșit. Aceasta este taina: că ambele planuri sunt reale, dar numai împreună dau sens existenței. Planul dual este scena unde jucăm rolurile noastre, unde învățăm prin experiență, unde alegem și ne confruntăm. Planul non-dual este esența care ne ține dincolo de scenă, martorul tăcut care știe că totul este deja împlinit. Minteia trăiește în mișcare, inima trăiește în repaus. Una se schimbă mereu, cealaltă rămâne mereu aceeași. Iar omul trăiește între ele, chemându-se înapoi spre centrul său, acolo unde toate contrariile se împacă. Înțelegerea acestei duble realități schimbă totul. Nu pentru că lumea devine mai blândă, ci pentru că tu nu te mai opui ei. Când înțelegi că durerea și bucuria nu sunt dușmani, ci colaboratori în același plan divin, nu mai ai motive de revoltă. Nu mai spui „de ce mie?”, ci „pentru mine toate”. Nu mai vezi evenimentele ca nedreptăți, ci ca pași ai unei înțelegeri mai adânci. Când spui „totul este bine”, chiar și atunci când nu pare așa, tu nu te minți - tu recunoști ordinea tainică a Vieții, care lucrează dincolo de mintea ta. Această înțelegere nu te face pasiv, ci te eliberează. Nu mai lupti împotriva realității, ci acționezi în armonie cu ea. Nu mai încerci să controlezi viața, pentru că vezi că totul este deja condus din tine de El. În locul efortului vine liniștea. În locul fricii, apare încrederea. În locul judecății, se naște compasiunea. Omul care trăiește în conștiința non-duală nu mai are dușmani, pentru că în fiecare chip Îl vede pe Dumnezeu. Înțelege că fiecare om, fiecare eveniment, chiar și cele mai dureroase, sunt parte dintr-un plan mai mare care servește iubirii. Concluzia este că tot ce există este lucrarea lui Dumnezeu în diferite grade de conștiință. În planul dual, El se joacă de-a separarea pentru ca noi să-L putem redescoperi prin iubire. În planul non-dual, El știe că niciodată nu ne-am despărțit de El. Toată suferința omului vine din această iluzie a despărțirii. Dar când omul înțelege că nu există „eu” și „El”, ci doar o singură viață care se trăiește prin nenumărate forme, atunci dispare frica. Dispare lupta. Dispare vinovăția. În locul lor apare o pace adâncă, fără margini, care nu mai depinde de nimic exterior. A trăi această pace înseamnă a trăi unitatea. Nu mai vezi lumea ca pe o succesiune de bine și rău, ci ca pe o curgere continuă a aceleiași prezențe divine. Înțelegi că nu trebuie să alegi între dualitate și non-dualitate, pentru că ambele sunt expresii ale aceluiași Adevăr. În planul minții, alegi și discerți; în planul Spiritului, îmbrățișezi totul. Adevărata înțelepciune este să poți sta în amândouă părțile deodată - să trăiești în lume, dar cu inima în cer. Aceasta este libertatea: să știi că nu este nimic de corectat, doar de recunoscut. Că nu trebuie

să-L cauți pe Dumnezeu în afară, pentru că El nu a plecat niciodată din tine. Că nu trebuie să te faci demn de iubirea Lui, pentru că El te iubește deja, așa cum ești. Că nu trebuie să scapi de întuneric, ci doar să vezi lumina din el. Înțelegerea non-duală dizolvă toate contradicțiile. Nu mai există „eu bun” și „eu rău”, „lumină” și „întuneric”, ci doar conștiința unică ce se exprimă în mii de forme. În clipa în care accepți ambele logici - duală și non-duală - trăirea ta devine completă. Poți să plângi fără să te împotrivești lacrimilor și poți să râzi fără frica pierderii. Poți să te rogi fără să ceri și să acționezi fără să te încordezi. Viața nu mai este o problemă de rezolvat, ci un mister de iubit. Înțelegi că totul este un dans între contrast și unitate, între val și ocean. Iar tu ești amândouă în același timp: valul care se mișcă și oceanul care îl susține. Aceasta este concluzia: lumea este dublă, dar adevărul este unul. În planul vizibil, totul se schimbă; în planul invizibil, totul este perfect. În planul minții, există alegere; în planul Spiritului, există acceptare. În planul uman, există neputință; în planul divin, există armonie. Și toate acestea coexistă, se întrepătrund, se completează în taina Vieții. Omul care ajunge să înțeleagă aceasta încetează să mai caute o ieșire din suferință și începe să caute înțelesul ei ascuns. Încetează să se mai teamă de moarte, pentru că vede că moartea este doar o schimbare de formă. Încetează să se mai rușineze de greșală, pentru că înțelege că greșeala este o lecție a iubirii. Încetează să mai întrebe „unde este Dumnezeu?”, pentru că simte că El este în tot, inclusiv în tăcere, în lacrimă, în suferință, în zâmbet, în aerul pe care-l respiră. Și atunci, în tăcerea acestei recunoașteri, apare adevărata pace. Nu o pace obținută, ci o pace care era dintotdeauna acolo, sub toate fricile și neliniștile. Pacea Celui Nevăzut, care respiră prin tot ce este. Pacea care nu depinde de circumstanțe, ci de conștiință. Pacea care spune: „Totul este bine, pentru că totul este Eu.” Aceasta este concluzia esențială: că tot ceea ce există este iubirea în diferite forme de manifestare. Că nu există rău, ci doar binele care încă nu s-a arătat pe deplin. Că dualitatea este doar jocul prin care Unul se descoperă pe sine. Că nu există separare, ci doar uitare. Și că atunci când ne amintim de aceasta, încetăm să mai luptăm, încetăm să mai judecăm, încetăm să mai cerem - și începem, în sfârșit, să fim. În acel moment, toate planurile se unesc într-un singur adevăr viu: *totul este bine, pentru că totul este Dumnezeu.* Concluzia mea este că omul trăiește între două lumi care, de fapt, nu se exclud, ci se îmbrățișează: lumea duală, în care mintea vede despărțirea, și lumea non-duală, în care inima simte unitatea. Cât timp omul trăiește doar cu mintea, el se va lupta necontenit. Va împărți lumea în părți, va judeca, va alege, va suferi. Mintea nu poate trăi fără opoziție - ea are nevoie de „bine” și „rău” ca să funcționeze. Să o înțelegem, nu să o anulăm că nu este greșită! Dar în clipa în care se deschide inima și simțirea, omul descoperă o altă privire, una care nu mai are nevoie de contraste, pentru că vede că totul aparține aceluiași Adevăr. În acea privire, totul este bine. Nu un „bine” ca opus al răului, ci „bine” ca o ordine divină care nu greșește niciodată. Aceasta este taina: în timp ce mintea noastră se zbate între extreme, Viața, prin ochii lui Dumnezeu, le cuprinde pe toate fără

să le judece. În planul dual, lucrurile par opuse: lumină și întuneric, suferință și bucurie, pierdere și câștig. Dar în planul non-dual, toate acestea sunt părți ale aceleiași iubiri care se descoperă prin experiență. Dumnezeu nu vede bine și rău - El vede numai mișcarea Iubirii Sale prin tot ceea ce există. Și dacă omul reușește să vadă măcar o clipă din această privire, totul i se schimbă. Nu pentru că lumea devine mai bună, ci pentru că el încetează să o mai împartă. Eu cred că cea mai mare suferință a omului vine din opoziția lui față de ceea ce este. Din neputința de a accepta că durerea și binele pot coexista, că întunericul nu este dușmanul luminii, ci fundalul care o face vizibilă. Când spui „nu trebuia să fie așa”, tu te ridici împotriva ordinii divine. Dar când spui „da, este bine chiar și așa”, tu te așezi în pace. Aceasta este adevărata credință: nu credința care cere, ci cea care recunoaște. Nu credința care negociază cu Dumnezeu, ci cea care se abandonează Lui. În logica duală, viața pare o luptă între contrarii. În logica non-duală, viața este o curgere a iubirii în toate formele posibile. Când privești cu mintea, vezi suferință, haos și nedreptate. Când privești cu inima, vezi sens, rost și armonie. Adevărul nu este în una sau în cealaltă, ci în amândouă. Omul nu este chemat să renunțe la lumea duală, ci să o înțeleagă ca parte a întregului. Când te împaci cu polaritatea, intri în pace. Nu mai vezi binele și răul ca pe o luptă, ci ca pe doi poli ai aceleiași forțe care te transformă. Pentru mine, înțelegerea non-duală nu este o idee abstractă, ci o trăire simplă: clipa în care spui „totul este bine” și simți că spui adevărul, chiar dacă nu înțelegi cum. În acea clipă, frica dispare. Mintea tace. Iar sufletul simte că nu este separat de Dumnezeu, ci este o expresie a Lui. De aceea **trebuie afirmat că totul este bine, ca să-L simți în toate.** Și acolo ești Tu Doamne, dar și acolo... *Simți și conștientizezi numai ce ai numit.* Și așa, nu mai ești un om care Îl caută, ci o conștiință care Îl recunoaște. Tot ce era durere devine semnificație, tot ce era pierdere devine întoarcere, tot ce era rău devine binele care se revela în alt chip. Aceasta este, după mine, înțelepciunea pe care omul trebuie să o atingă: **să nu mai trăiască doar în jumătate de adevăr.** Dualitatea este jumătatea vizibilă - lumea formelor, a emoțiilor, a evenimentelor. Non-dualitatea este jumătatea invizibilă - lumea Spiritului, a sensului, a iubirii care unește totul. Numai împreună formează întregul. Fără una, viața este un haos; fără cealaltă, este iluzie. Adevărata maturitate spirituală este să le trăiești pe amândouă în același timp: să acționezi, dar fără teamă; să discerni, dar fără ură; *să suferi, dar fără revoltă*; să te bucuri, dar fără atașament. Omul care ajunge să înțeleagă asta nu mai caută salvare, pentru că înțelege că nu există de ce să fie salvat. Nu mai caută mântuire, pentru că realizează că este deja mântuit prin simplul fapt că există în Dumnezeu. Nu mai cere să fie scutit de durere, pentru că vede că și durerea este o lucrare a iubirii. Nu mai cere semne, pentru că le vede în tot. Nu mai cere dovezi, pentru că viața însăși este dovada sacră. Eu cred că **Dumnezeu nu vrea să ne elibereze de dualitate, ci să ne învețe să o iubim. Este lumea Lui, o iubește!** Să iubim și ziua, și noaptea. Și lacrima, și zâmbetul. Și pierderea, și darul. Pentru că *numai iubind totul, fără alegere, ne întoarcem în unitatea Lui.* Când spui

„totul este bine”, tu nu negi realitatea, ci o vezi așa cum o vede El. Când spui „nu știu cum, dar știu că totul este bine”, tu nu minți, ci recunoști că mintea ta este mică, mică și inima Lui este mare, mare. Aceasta este adevărata smerenie: să recunoști că nu poți înțelege totul, dar poți iubi totul, accepta. Din această înțelegere se naște pacea adevărată - pacea care nu depinde de condiții. Pacea care rămâne și în durere, și în bucurie. Pacea care nu vine din control, ci din predare de sine, din învingerea lui Lucifer din noi luciferienii, din Planeta luciferilor. Pacea care știe că totul curge cum trebuie, chiar și când nu înțelegi de ce. În această pace nu mai este nevoie de întrebări, pentru că toate răspunsurile se topesc într-o singură frază: **„Totul este bine.”** Aceasta este concluzia mea: *că nu există două lumi separate, ci una singură, văzută din două unghiuri diferite. Că nu există două puteri care se luptă, ci o singură iubire care se exprimă în polarități.* Că nu există om și Dumnezeu despărțiți, ci Dumnezeu care Se trăiește prin om indiferent cum, luând infinite roluri și măști. Că nu există bine și rău, ci doar experiențe care te readuc spre centru. Și că tot ceea ce ni se întâmplă, oricât de greu ar fi, este o invitație la unire, la împăcare, la recunoașterea că totul - absolut totul - este expresia Lui. În clipa în care omul înțelege aceasta, viața lui devine simplă. Nu mai are nevoie să fie perfectă, ci doar trăită. Nu mai are nevoie să știe totul, ci doar să simtă. Nu mai are nevoie să controleze, ci doar să se predea. Și atunci, în tăcerea inimii lui, se aude vocea eternă a Vieții, spunând: „Eu sunt tot ce este. Tu ești Eu. Totul este bine.” Iar în acea clipă, dualitatea se dizolvă în lumină, mintea tace, sufletul zâmbește, iar omul - în sfârșit - se odihnește în Dumnezeu. Părerea mea este că întreaga dramă a omului pornește din faptul că el trăiește doar jumătate de adevăr. El se vede pe sine despărțit de Dumnezeu, vede lumea împărțită în bine și rău, în lumină și întuneric, și nu-și dă seama că această împărțire este doar o percepție limitată a minții. Mintea are nevoie de opoziții ca să înțeleagă - fără contrast nu poate percepe nimic. Dar ceea ce vede mintea ca separare, inima, atunci când se deschide, recunoaște ca unitate. În planul Spiritului, totul este o singură curgere, o singură respirație, o singură iubire care se mișcă prin forme diferite. Nu există greșală, nu există ruptură, nu există nimic în afara lui Dumnezeu. Cred că omul suferă doar pentru că rezistă la viață. El trăiește în opoziție cu ordinea divină și spune „asta este rău”, „asta nu trebuia să fie așa”, „asta este nedrept”. Dar dacă ar putea, măcar o clipă, să privească cu ochii Spiritului, ar vedea că fiecare durere are sens, că fiecare pierdere aduce un dar, că fiecare cădere deschide o poartă. Adevărata dramă nu este durerea în sine, ci rezistența față de ea. Nu viața ne rănește, ci neîncrederea în viață. În realitate, totul este bine - dar mintea, neputând vedea întregul, interpretează doar fragmente și le judecă. Părerea mea este că dualitatea nu este o greșală, ci o școală. Este modul în care Dumnezeu ne învață despre El însuși. Prin contrast, ajungem să recunoaștem unitatea. Prin întuneric, învățăm să iubim lumina. Prin greșală, aflăm ce înseamnă adevărul. Prin pierdere, descoperim ne atașamentul. Tot ce numim „rău” este, de fapt, o formă de iubire care încă nu s-a revelat. Și de aceea, în clipa în care începem să

vedem și răul ca pe o expresie a binelui, suferința își pierde puterea. Nu pentru că dispare, ci pentru că înțelegem rostul ei. Eu cred că în fiecare om există un loc tăcut unde aceste două logici - duală și non-duală - se întâlnesc. Minte noastră trăiește în opoziții, dar sufletul știe că totul este unul. În acel loc nu mai există nevoie de explicații, pentru că totul este limpede prin prezență. Acolo nu mai întrebi „de ce”, ci simți că „așa este”. Acolo dispare tensiunea între bine și rău, între ce vreau și ce este. Este locul unde omul se împacă cu viața. Acolo se sfârșește suferința, pentru că acolo omul recunoaște că nu există nimic în afara iubirii. Părerea mea este că nu poți trăi liniștea până nu accepți dualitatea ca parte a unității. Mulți oameni încearcă să scape de „negativ”, să respingă ceea ce doare, să alunge ce este întunecat. Dar tocmai prin această fugă rămân prizonieri în luptă. Adevărata pace vine atunci când spui: „Și asta face parte din Dumnezeu.” Când poți privi și suferința, și bucuria cu aceeași deschidere. Când nu mai alegi doar jumătate din viață, ci o accepți întreagă. Când nu mai spui „asta este bine, asta este rău”, ci „asta este viață.” Eu cred că fiecare clipă este o expresie a unei voințe mai mari, care știe exact ce face. Că nimic nu este întâmplător, că totul are un rost, chiar și ceea ce pare fără sens. Că Dumnezeu nu are nevoie să-I înțelegem planul, ci să avem încredere în El. El nu se ascunde, ci se arată mereu, doar că mintea, în zgomotul ei, nu-L aude. Uneori El vine ca bucurie, alteori ca durere, alteori ca liniște, alteori ca haos - dar este tot El. Când omul începe să recunoască prezența Lui în toate, atunci începe adevărata credință. Părerea mea este că omul trebuie să învețe să trăiască în ambele planuri deodată: în lumea duală, dar cu conștiința non-duală. Să trăiască în lume, dar nu ca sclav al ei, detașat de ea. Să iubească, să acționeze, să muncească, dar fără atașament. *Să nu mai ia lucrurile personal, și să nu mai atace persoana că Îl atacă pe Tatăl ceresc. Să facă un efort și să înțeleagă asta! Nu avem oameni în fața noastră - este numai El, și de aceea când ne supărăm, ne supărăm numai pe El, ne luptăm numai cu El și Îl urâm numai pe Creatorul lumilor.* Să vadă binele și răul, dar să știe că amândouă servesc aceluiași scop. Aceasta este calea de mijloc - nu fuga din lume, ci trăirea ei cu privirea Spiritului. Să te bucuri fără să te pierzi în plăcere, să suferi fără să te afunzi în deznădejde, să vezi totul ca pe o formă a iubirii. Pentru mine, această înțelegere este cheia libertății. În clipa în care înțelegi că nu există nimic în afara voinței divine, nu mai ai de ce să te temi. Frica dispare, pentru că vezi că nu ai fost niciodată singur. Culpabilitatea dispare, pentru că vezi că nimic nu a fost o greșeală, ci doar o etapă de evoluție. Mândria dispare, pentru că vezi că nu tu faci ceva, ci El face prin tine. Așa înțelegi că viața nu trebuie controlată, ci doar trăită. Și atunci, în loc de efort, apare curgerea. În loc de luptă, acceptarea. În loc de întrebări, recunoștința. Cred că tot ceea ce ni se cere este să fim martori conștienți ai acestei curgeri. Să nu mai contrazicem viața, ci să o ascultăm. Să nu mai cerem ca ea să ne fie pe plac, ci să ne deschidem să vedem ce vrea să ne învețe. Să nu mai spunem „nu trebuia”, ci „mulțumesc că este așa.” În această simplitate se află marea taină. Când spui „da” vieții, viața te îmbrățișează. Când spui „da” durerii, ea te vin-

decă. Când spui „da” necunoscutului, el devine prieten. Părerea mea este că aceasta este adevărata maturitate spirituală - nu să te ridici deasupra lumii, ci să o iubești în întregime. Nu să scapi de dualitate, ci să o vezi ca o parte din Dumnezeu. Nu să învingi întunericul, ci să-i recunoști rostul. Nu să te consideri mai aproape de Dumnezeu, ci să vezi că n-ai fost niciodată departe de El. Când trăiești cu această înțelegere, orice frică se dizolvă, orice vinovăție se topește, orice întrebare se liniștește. Așa văd eu lucrurile: lumea nu este o luptă între bine și rău, ci o simfonie între polarități. Viața nu este o pedeapsă, ci o școală a iubirii. Dumnezeu nu este departe, ci chiar respirația prin care există. Și când înțelegi asta, nu mai ai nevoie de promisiuni, de explicații sau de viitor. Pentru că în clipa aceasta, aici și acum, totul este deja împlinit. Totul este bine. Totul este Dumnezeu care Se cunoaște pe El însuși prin tine. Omul care vorbește astfel cu viața nu este un visător, ci un maestru al acceptării. El nu este slab, ci puternic, pentru că nu mai luptă împotriva lui Dumnezeu. Știe că viața nu este un dușman, ci un profesor. Știe că nimic nu este de corectat, ci doar de iubit. Și mai știe că iubirea nu este o emoție, ci recunoașterea perfecțiunii în tot. Părerea mea este că adevărata credință nu se vede în biserică, ci în fiecare reacție mică, de zi cu zi: când nu mai judeci, ci înțelegi; când nu mai acuzi, ci ierți; când nu mai plângi că este greu, ci spui „mulțumesc Doamne pentru lecție.” Acolo se arată maturitatea sufletului. În acel „mulțumesc” spus în fața durerii. Pentru că acel „mulțumesc” este semnul că ai recunoscut lucrarea Celui Necunoscut în toate formele ei. Dacă ar fi să spun ce rămâne esențial din toate aceste înțelegeri, aș spune așa: viața nu se trăiește corectând, ci binecuvântând. Nu se vindecă prin explicații, ci prin încredere. Nu se sfințește prin control, ci prin renunțare. Nu se iluminează prin știință, ci prin tăcere. Adevărata înțelepciune este să spui „E bine și așa, este foarte bine, și niciodată nu a fost mai bine ca acum” și să simți că este așa. Adevărata credință este să nu mai întrebi „de ce?”, ci să spui „da, Doamne.” Adevărata pace este să nu mai vrei să schimbi lumea, ci să o îmbrățișezi așa cum este. *De ce să fie așa de greu să înțelegem asta?* Și atunci, lumea însăși se schimbă, pentru că nu mai este văzută prin ochii rezistenței, ci prin ochii iubirii. Pentru mine, acesta este adevărul suprem: **nu există greșală în creație. Există doar o neînțelegere în om.** Când omul tace și spune „E bine, este foarte bine”, neînțelegerea dispare, și în locul ei apare lumina. Atunci viața, care părea nedreaptă, devine deodată prietenoasă. Durerea, care părea o pedeapsă, devine învățătură. Și timpul, care părea dușman, devine un aliat. În final, părerea mea este simplă: totul este bine, lasă așa, lasă să fie cum vrea Stăpânul tău din tine. Nu ca un slogan, ci ca o stare de ființare. Totul este exact așa cum trebuie să fie, pentru că totul este Dumnezeu în mișcare, în marș. Numai așa este! Și *când nu mai spui nimic împotriva Lui, te unești cu El.* Acolo, în acea unire tăcută, încetează toate întrebările, toate grijile, toate nevoile. Rămâne doar pacea. Rămâne doar recunoștința. Rămâne doar lumina care spune, fără cuvinte: „E bine, și așa va fi în veci.” **pentru că pe toate le face numai EL, Soarele de Iubire, și de aceea tot ce face EL este perfect, și nu există nimic**